

Επικήδειος στον μακαριστό Γέροντα Βασίλειο Ιβηρίτη από τον Καθηγούμενο της Ι.Μ. Ιβήρων

/ [Αγιορείτικα](#)

Σεβαστέ μας Γέροντα,

Πάντα σᾶς ἄρεσε τὸ δοξαστικὸ τοῦ ἑσπερινοῦ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου: Καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν τὴν ἑβδόμην· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ εὐλογημένον Σάββατον· αὕτη ἐστὶν ἡ τῆς καταπαύσεως ἡμέρα, ἐν ᾗ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς κατὰ τὸν θάνατον οἰκονομίας, τῇ σαρκὶ σαββατίσας.

Σήμερα ἔχουμε τὸν δικό σας σαββατισμό, τὴν δική σας ἀνάπαυση καὶ τὴν κατάπαυση ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων. Κανονικὰ σεβόμενοι τὴν ἐπιθυμία σας δὲν ἔπρεπε νὰ ποῦμε τίποτα ἀλλὰ ἐν σιγῇ καὶ προσευχῇ νὰ παραδώσουμε στὴν γῆ τὸ σκῆνος σας καὶ νὰ σᾶς προπέμψουμε στὴν αἰωνιότητα. Κάνοντας ὅμως ὑπακοὴ σὲ ἀγαπητοὺς ἀδελφούς, θὰ τολμήσω νὰ ψελλίσω μερικὰ ἄτεχνα λόγια. Γράφατε στὰ Ἀποτυπώματα:

Ὅταν ἦλθαμε στὴν Ἰβήρων ποὺ γινόταν κοινόβιο, μὲ εἶδε κάποιος στὰ ἔργα τῆς Μονῆς καὶ μοῦ εἶπε: θὰ ἦταν καλὸ νὰ ἦσουν νεώτερος, γιὰ νὰ μπορούσες νὰ τέλειωνες τὸ ἔργο. Μέσα μου ἀντήχησε μιὰ ἀπάντησι: Ὁ ἄνθρωπος δὲν γερνᾷ, οὔτε φεύγει. Οἱ ἄλλοι ποὺ ἀκολουθοῦν εἶναι ὁ ἀληθινὸς ἐαυτός του. Ἀλλοίμονο ἂν ἡ ζωὴ καὶ οἱ φιλοδοξίες τοῦ ἀνθρώπου ἄρχιζαν καὶ τέλειωναν μέσα στὸν χρόνο τοῦ παρερχό-μενου βίου του.

Στὴν Ἐκκλησία καταργήθηκε ὁ θάνατος καὶ ζῇ ἡ κοινωνία τῶν Ἀγίων. Λειτουργεῖ ἡ λογικὴ: «χαίρω ἐν τοῖς παθήμασί μου». Καὶ ἀρχίζω τὴ ζωὴ μου ὅταν τελειώνω. Κάθε μιὰ δυσκολία σὲ βοηθᾷ, καὶ κάθε εὐλογία σὲ τρέφει. . .

Τὰ μεγάλα ποὺ ποθήσαμε καὶ τὰ ἀνέκφραστα ποὺ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη ὑπάρχουν καὶ λάμπουν ὀλοφώτεινα, τώρα ποὺ τὰ φθαρτὰ καὶ πρόσκαιρα περνοῦν καὶ φεύγουν.

Ἡ ἰθάκη πρὸς τὴν ὁποία πορευόμαστε εἶναι χῶρος ἀλήκτου χαρᾶς καὶ εὐρυχωρίας. . .

Ὅλα συλλειτουργοῦν μέσα σὲ φῶς ἀνέσπερο καὶ σὲ χαρὰ ἀνέκφραστη. . .

Στὴν ἀρχή, ὁ κόπος καὶ ὁ ἀγώνας τῆς ζωῆς καὶ τῆς δημιουργίας. Στὸ τέλος, ἡ εἰρήνη τῆς καταπαύσεως καὶ ἡ χαρὰ τῆς συγκομιδῆς.

Μέσα σ' αὐτὲς τὶς γραμμὲς σκιαγραφεῖται ἡ ζωὴ, ὁ ἀγώνας σας καὶ τὸ τέλος σας. Ποτὲ δὲν θελήσατε τὴν προβολὴ καὶ τὴν ἔπαινο. Συχνὰ λέγατε τὸ ἀληθινὸ τιμᾶται περιφρονούμενο, καὶ δὲν ὑπάρχει πουθενά, οὔτε στὴν Σταυρονικήτα οὔτε στὴν Ἰβήρων, σὲ καμιὰ ἐπιγραφή τὸ ὄνομά σας.

Ἀναπαυόσασταν μὲ αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Πατρὸς Πορφυρίου νὰ φύγω, νὰ χαθῶ, νὰ μὴν ὑπάρχω. Ἀναπαυόσασταν μὲ τοὺς χαμένους καὶ ἐξουθενημένους καὶ αὐτοὶ κοντὰ σας ἔβρισκαν τὴν παρηγοριά, τὴν ἀνάπαυση, τὴν προστασία.

Πολλὲς φορές ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ εὐεργετήσατε καὶ ἐμπιστευθήκατε δεχθήκατε μεγάλες δοκιμασίες ἀλλὰ ἐσεῖς ἦσασταν σὰν τὸν Ἄθωνα ποὺ τὸν χτυποῦν οἱ κεραυνοὶ καὶ οἱ καταιγίδες καὶ αὐτὸς μένει ἀτάραχος, γιὰτὶ ἦσασταν πάντα

παραδομένος στο θέλημα τοῦ Θεοῦ. Συνέχεια λέγατε ὅτι Εἶναι ἀνάμεσά μας ὁ ἄνω τῷ Πατρὶ συγκαθήμενος καὶ ὧδε ἡμῖν ἀοράτως συνών. Μᾶς βλέπει, μᾶς παρακολουθεῖ ἀοράτως καί, ὅταν Αὐτὸς κρίνει, ἐπεμβαίνει σωστικά. Συνέχεια λέγατε Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν.

Λύνατε ἅλута προβλήματα καὶ ἦσασταν ἀνυποχώρητος σὲ θέματα ποὺ ἔθιγαν τὰ ἀπ' αἰώνων κεκτημένα προνόμια τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Κάποτε μοῦ λέγατε σὲ δύσκολα θέματα τῆς Διπλῆς Ἱερᾶς Συνάξεως: πᾶτε καὶ θὰ μιλήσουν οἱ πεθαμένοι, ἡ αἰὲ ζῶσα παράδοση τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ποὺ μεταδίδεται ἀπὸ γενιὰ σὲ γενιά. Εἴχατε ἕνα φοβερὸ δυναμισμό μέχρι τέλους καὶ πολλές φορές ἐμφανιζόσασταν ἐκρηκτικὸς καὶ ταυτόχρονα ἦσασταν εὐαίσθητος μὲ ψυχὴ μικροῦ παιδιοῦ. Ὅταν νοιώθατε ὅτι κάποιον στεναχωρήσατε, δὲν διστάζατε νὰ πῆτε εὐλόγησον καὶ νὰ βάλετε μετάνοια.

Οἱ λόγοι σας στὰ πανεπιστήμια σαγήνευαν τοὺς φοιτητές, γιατί μιλούσατε τὴ γλῶσσα τους καὶ γαληνεύατε τὶς ταραγμένες ψυχές τους.

Τὰ συγγράμματά σας, σταγμένο αἶμα ὅπως λέγατε, ἄφηναν βάλσαμο στὶς ψυχές τῶν πονεμένων ἀνθρώπων. Μοχθήσατε τόσο στὴ Μονὴ Σταυρονικήτα, ὅσο καὶ στὴν Ἰβήρων, ὅταν ἀναλάβετε ἡγούμενος, γιὰ τὴν κτηριακὴ ἀνακαίνιση τῶν Μονῶν, προσέχοντας καὶ τὴ λεπτομέρεια, σεβόμενος τὴν παράδοση καὶ συνδυάζοντας τὴν ἀρχοντιὰ μὲ τὴν ἀπλότητα, λέγοντας ὅτι καὶ τὸ κτίσιμο εἶναι θεολογία. Καὶ σήμερα αἰσθανόμαστε ὅτι ἄλλοι κεκοπιάκασιν καὶ εἰς τὸν κόπον αὐτῶν εἰσεληλύθαμεν (πρβλ. Ἰω. 4, 38).

Τὸ πιὸ μεγάλο ποὺ κάνατε, ποὺ πολλοὺς συγκίνησε καὶ πολλοὺς ἔκρινε, ἦταν ἡ ἀπόφασή σας νὰ παραιτηθῆτε ἀπὸ τὴν ἡγουμενεία, ὄντας ἀκμαιότατος, 70 ἐτῶν, πρὶν ἀπὸ ἀκριβῶς 20 χρόνια. Ἀποσυρθήκατε στὴν ἡσυχία δεκαῆξι χρόνια μόνος στὸ βουνό. Καὶ τὰ τελευταῖα τέσσερα στὸ Μοναστήρι. Καὶ μᾶς λέγατε: τώρα εἶμαι καλόγερος καὶ τὸ ἀπολαμβάνω καὶ σᾶς εἶμαι εὐγνώμων ποὺ μὲ ἀφήσατε νὰ ἀποσυρθῶ. Εἶναι αὐτὸ ποὺ γράψατε: Ὁ ἄνθρωπος δὲν γερνᾷ, οὔτε φεύγει. Οἱ ἄλλοι ποὺ ἀκολουθοῦν εἶναι ὁ ἀληθινὸς ἑαυτός του.

Σεβαστέ μας Γέροντα, σᾶς εὐχαριστοῦμε γιατί μᾶς κείρατε μοναχούς, μᾶς σεβαστήκατε, μᾶς στηρίζατε σὲ καιροὺς δοκιμασιῶν καί, χρησιμοποιοῦντας πότε τὴν αὐστηρότητα, πότε τὴν ἐπιείκεια καὶ τὴν οἰκονομία, μᾶς ὁδηγήσατε στὴν μοναχικὴ ζωή. Μᾶς προσφέρατε στὴν Ἐκκλησία. Συνέχεια λέγατε ὅτι ἕνας γέροντας προσφέρει τὸν ὑποτακτικὸ στὴν Ἁγία Τράπεζα καὶ ὄχι στὴ δική του ἀρετή, σοφία, αὐθεντία. Τὸν προσφέρει στὸ ἅγιο θυσιαστήριο καὶ σὲ ἅγια συνοδεία, ἡ ὁποία εἶναι ἅγια, γιατί ἔχει ἐναποθέσει σὲ αὐτὸ τὸ ἅγιο θυσιαστήριο ὅλη της τὴν ζωή, τὰ σχέδια καὶ τὴν ἐλπίδα.

Εἴχατε ἕνα πνεῦμα ἐλευθερίας καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο ποὺ αὐτὸ σὲ δέσμευε καὶ σὲ ἔριχνε στὸ φιλότιμο. Ζητοῦμε συγγνώμη ἂν σᾶς στεναχωρήσαμε ἢ μυστικὰ ἴσως, σὰν ἄνθρωποι, γογγύσαμε. Ὅμως ἤσασταν ὁ γέροντάς μας, ὁ πατέρας μας, ποὺ κάτω ἀπὸ τὸ ἐπιτραχήλιό σας βρίσκαμε τὴν ἄφεση, τὴν ἀνάπαυση καὶ τὴν εἰρήνη τῶν λογισμῶν, ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι ἄνθρωποι. Ἡ παρουσία σας καὶ ἡ σκιά σας ἦταν γιὰ μᾶς ἀσφάλεια καὶ στήριγμα. Τώρα ποὺ φύγατε σωματικά, ἴσως σᾶς γνωρίσουμε ἀκόμα καλύτερα.

Προαισθανόμενος τὴν κοίμησή σας ζητήσατε καὶ μεταλάβετε συγκινημένος, ἀνοίγοντας τὰ χέρια σας ἀπὸ χαρὰ σὰν μικρὸ παιδί, Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ εἰς ἐφόδιον ζωῆς αἰωνίου. Καὶ ἐτοιμασθήκατε ἀπὸ ἐκείνη τὴν ὥρα γιὰ τὴν ἔξοδο, δηλαδή γιὰ τὴν εἴσοδό σας εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων, καὶ λέγατε προγεύομαι τῆς τελικῆς μεγάλης πανηγύρεως τῆς ἐξόδου μου καὶ τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας καὶ ταφῆς μου στὸ Ἰβήρων.

Μιλοῦσατε γιὰ τὴν αἰωνιότητα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ὅτι εἶμαι καταδικασμένος νὰ ζῶ στὸν παράδεισο καὶ γιατί νὰ τὸ ἀξίζω ἐγὼ αὐτό. Ὁ παράδεισος εἶναι τὸ πιὸ γλυκὸ πρᾶγμα. Ἐὰν ζῆς μὲ τὸν Χριστό, θὰ ζήσης στὸν Παράδεισο. Τὰ πάντα εἶναι γεμᾶτα φῶς. Τὸ Α εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ τὸ Ω ὁ κατηχητικὸς λόγος τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Καὶ ἄλλα πολλά.

Οἱ ἱατροὶ καὶ οἱ νοσηλευτὲς τῆς ΜΕΘ ἔλεγαν πόσο βοηθήθηκαν καὶ ἀλλοιώθηκαν ἐσωτερικὰ μὲ τὴν ἐκεῖ παρουσία σας τρεῖς ἐβδομάδες.

Ἡ Παναγία ἡ Πορταίτισσα σᾶς πῆρε κοντά της γιὰ νὰ ψάλλετε μαζί μὲ τοὺς ἀπ' αἰῶνος κεκοιμημένους αὐτὸ ποὺ πάντα σᾶς ἄρεσε: Αἱ γενεαὶ πᾶσαι μακαρίζομέν σε, τὴν μόνην Θεοτόκον. Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὅροι ἐν σοί, Παρθένε Ἀχραντε· παρθενεύει γὰρ τόκος καὶ ζωὴν προμνηστεύεται θάνατος. (Κοιμήσεως Θεοτόκου, εἰρμὸς θ' ὥδῃς)

Εὐχαριστοῦμε τὸν ἐκπρόσωπο τοῦ Παναγιωτάτου Οἴκου-μενικοῦ Πατριάρχου ἡμῶν

κ. κ. Βαρθολομαίου, Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Σύμης. Παρακαλοῦμε νὰ διαβιβάσετε στὸν Παναγιώτατο τὶς εὐχαριστίες, τὸν υἱικό μας σεβασμὸ καὶ τὴν ἀγάπη. Οἱ εὐχές του εἶναι βάλαμο στὶς ψυχές μας.

Εὐχαριστοῦμε τοὺς ἀγίους ἀρχιερεῖς, τοὺς ἀγίους Καθηγουμένους καὶ ὅλους τοὺς πατέρες καὶ ἀδελφοὺς ποὺ ἦλθατε νὰ συμπροσευχηθῆτε γιὰ τὴν ἀνάπαυση τῆς ψυχῆς τοῦ γέροντος.

Τελειώνω μὲ αὐτοὺς τοὺς λόγους ποὺ ἐσεῖς πρὶν πενήντα ἔνα χρόνια τελειώσατε τὴν εἰσήγησή σας Ἡ ὑπέρβαση τοῦ θανάτου στὴ μοναχικὴ ζωή:

Μποροῦμε τώρα νὰ τελειώσωμε ἐνθυμούμενοι τὸν παρήγορο λόγο τοῦ Προφήτη Ἡσαΐου: «Τάδε λέγει Κύριος· μακάριος ὃς ἔχει ἐν Σιών σπέρμα καὶ οἰκείους ἐν Ἱερουσαλήμ». Καὶ μεῖς ὅλοι μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι εἴμαστε μακάριοι γιὰτὶ ἔχομε στὴ Σιών τῆς Ὁρθοδοξίας (τὸ Ἅγιον Ὄρος) τὸ σπέρμα τῶν ἀγίων ἀσκητῶν. Καὶ στὴν Ἄνω Ἱερουσαλήμ ἔχομε τόσους οἰκείους. Αὐτοὶ ζοῦν γιὰ μᾶς καὶ ἀποτελοῦν το φῶς καὶ τὴν ἐλπίδα γιὰ τὴν παροῦσα καὶ τὴ μέλλουσα ζωὴ μας.

Σεβαστέ μας Γέροντα, πιστεύουμε ὅτι ἀπὸ σήμερα μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς οἰκείους ἔχομε καὶ ἐμεῖς ἐσᾶς φῶς, στήριγμα καὶ ἐλπίδα στὴ συνέχεια τῆς μοναχικῆς μας ζωῆς.

Καλὸ παράδεισο. Τὴν εὐχή σας.